

Sygnatura akt VI Ka 216/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **21 sierpnia 2020** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Krzysztof Ficek

Protokolant Aleksandra Pawłowska

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2020 r.

przy udziale Justyny Smużyńskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

sprawy **K. M. (poprzednio J.)** ur. (...) w G., córki C. i K.

oskarżonej z art. 158 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 9 grudnia 2019 r. sygnatura akt IX K 970/18

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza jej opłatę za II instancję w wysokości 120 zł (sto dwadzieścia złotych).

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 216/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 9 grudnia 2019 roku sygn. akt IX K 970/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	K. M.	przeciwko A. O., świadkowi oskarżenia w niniejszej sprawie, toczy się sprawa o znęcanie się nad T. M., który jest pokrzywdzonym również w niniejszej sprawie	Postanowienia o przedstawieniu zarzutów oraz aktu oskarżenia	k.487-494
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
2.1.1.1	postanowienia o przedstawieniu zarzutów oraz akt oskarżenia	Postępowanie przeciwko A. O. do tej pory nie zakończyło się. Korzysta zatem ona z domniemania niewinności. Gdyby jednak przyjąć, że A. O. znęcała się nad małoletnim T. M. to jeszcze nie oznacza, iż pokrzywdzony nie mógł zostać pobity przez A. C. i K. M., u których przebywał pomiędzy 23 grudnia 2015 roku a 3 stycznia 2016 roku na tzw. urlopowaniu. Podkreślenia wymaga, że o niewłaściwym zachowaniu oskarżonej i A. C. dzieci opowiedziały L. N. oraz A. O., a relacje tych świadków są zbieżne.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku, a polegający na przyjęciu, że:</p> <p>a) zeznania świadków A. O. są wiarygodne, w sytuacji gdy Sąd Rejonowy winien był ocenić zeznania wyżej wymienionej z dużą dozą ostrożności wobec faktu, iż przeciwko świadkowi toczy się postępowanie karne w sprawie o znęcanie się fizyczne i psychiczne nad T. i N. rodzeństwem M., a także nad innymi dziećmi - w okresie objętym zarzutem w niniejszej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

sprawie, czemu Sąd Rejonowy nie nadał żadnego znaczenia dowodowego i okoliczności tej nie wziął pod uwagę w chwili wyrokowania, o czym świadczy lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku,

b) oskarżona K. M. działała wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym A. C. w popełnieniu czynu zabronionego, w sytuacji gdy w niniejszej sprawie żaden dowód nie wskazuje bezpośrednio, a nawet pośrednio na współdziałanie oskarżonej, która :

- będąc matką pokrzywdzonego podejmowała szereg desperackich prób aby odzyskać pieczę nad małoletnim T. i N. rodzeństwem M., zwłaszcza że pracownicy Ośrodka Pomocy Społecznej zupełnie ignorowali twierdzenia oskarżonej i innych rodziców o stosowaniu przemocy wobec swoich podopiecznych przez A. O., pełniącą funkcję rodziny zastępczej, przeciwko której toczy się postępowanie karne w sprawie o znęcanie się fizyczne i psychiczne nad małoletnimi T. i N. rodzeństwem M., a także nad innymi małoletnimi dziećmi, poprzez m.in. zamykanie małoletnich za karę, polewanie zimną wodą, ściskanie za twarz, tj. o czyn z art.207 § 1a kk (sygn. akt IX K 769/19 Sądu Rejonowego w Gliwicach,

- w czasie urlopowania małoletnich T. i N. rodzeństwa M. w okresie objętym zarzutem, wspierała dzieci na skutek powzięcia przez nich wiedzy o śmierci ich ojca,

- na mocy prawomocnego postanowienia sądu opiekuńczego sprawuje pieczę nad małoletnim pokrzywdzonym i jego rodzeństwem oraz nigdy nie uczyniłaby

	swojemu synowi krzywdy, co wynika bezpośrednio z wyjaśnień oskarżonej oraz dokumentów z akt spraw rodzinnych, w tym opinii sądowo-psychologicznych k.160-183, 258-270, 375-379
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego zasługują na pełną akceptację, albowiem zostały poprzedzone kompleksową i prawidłową oceną całego materiału dowodowego. W środku odwoławczym skarżący koncentruje się wyłącznie na fragmencie tego materiału, który ma świadczyć o winie oskarżonej, a mianowicie na zeznaniach świadka A. O., twierdząc, że zeznawała ona nieprawdę. Wiedzę o tym co działo się w mieszkaniu oskarżonej w okresie od 23 grudnia 2015 roku do 3 stycznia 2016 roku najistotniejsi świadkowie oskarżenia uzyskali od dzieci N. M. i T. M.. Żadna osoba z zewnątrz nie była świadkiem pobicia T. M.. Nie oznacza to jeszcze, że zdarzenie takie w ogóle nie miało miejsca. Zeznania A. O. są ważnym dowodem obciążającym oskarżoną. Nie jest jednak tak, by był to jedyny dowód, z którego wynika, co konkretnie mówiły dzieci po powrocie z urlopowania. Świadkowie J. M., E. P. i M. Z. z Ośrodka Pomocy Społecznej relacjonują to czego dowiedzieli się i bynajmniej informacje te nie pochodzą wyłącznie od A. O.. Skarżący pominął całkowicie zeznania L. N., która w dniu 4 stycznia 2016 roku, czyli dzień po powrocie dzieci z urlopowania, rozmawiała z N. M. i T. M., zaś treść tej rozmowy udokumentowała	

notatką z dnia 5 stycznia 2016 roku. L. N. jest psychologiem z dużym doświadczeniem zawodowym, w tym w pracy z dziećmi (według świadka M. Z. psycholog L. N. była też biegłym sądowym). Jej zeznania są konsekwentne i logiczne. Dzieci przekazały jej, że były bite przez mamę i wujka. N. widziała jak mama i wujek bili T. (np. po pupie). Wypowiedzi dzieci były spójne i spontaniczne. Dzieci zachowywały się swobodnie. Były poruszone opowiadając o tym co działo się w domu. Świadek wykluczyła, by relacja ta była przygotowana. Miała wrażenie, że dzieci są wiarygodne w tym co mówiły. W ogóle nie przyszło jej na myśl podczas ich słuchania, by ktoś mógłby ich nakierować i namówić na takie zeznania. Mając na uwadze te zeznania, osoby co do której nie zaistniała żadna wątpliwość odnośnie jej obiektywizmu i wiarygodności, zwrócić trzeba uwagę na ich zbieżność z tym co zeznała A. O. oraz co wynika z dokumentacji medycznej dotyczącej T. M. (u chłopca stwierdzono obrażenia, które naruszyły prawidłowe działanie narządów ciała na okres poniżej 7 dni). Można z tego wyprowadzić tylko jeden wniosek, że i zeznania A. O. zasługują na wiarygodność, czego nie może zmienić ustalenie, że przeciwko A. O. toczy się postępowanie karne o znęcanie się m.in. nad T. M. w okresie od 23 grudnia 2014 roku do 31 października 2017 roku. Pomijając to, że do tej pory A. O. nie została prawomocnie skazana, zauważyć trzeba, iż jedno nie wyklucza drugiego, tym bardziej, że niewątpliwie dzieci przez okres kilkunastu dni przebywały z matką i jej ówczesnym partnerem. Jeżeli A. O. o tym co działo się podczas

urlopowania dzieci dowiedziała się wieczorem 3 stycznia 2016 roku (dzieci odbierała pod wieczór tego dnia, obrażenia u chłopca w okolicy łędźwiowej mogła dobrze zauważyć podczas jego kąpieli), to trudno zarzucić jej, że zwlekała z zawiadomieniem pracowników Ośrodka Pomocy Społecznej i zgłoszeniem się do lekarza, gdy zrobiła to dzień później, czyli 4 stycznia 2016 roku. Idąc tokiem przypuszczeń apelującego trzeba dodać, że nie miałyby też zbyt dużo czasu, by oboje dzieci - w wieku 3 i 5 lat - przygotować do powiedzenia nieprawdy. Co się zaś tyczy niezawiadomienia organów ścigania o zdarzeniu, to zauważyć trzeba, że A. O. od razu rozpoczęła drogę urzędową. Zawiadomiła organ, któremu jako prowadząca rodzinę zastępczą podlegała, co wcale nie wydaje się nielogiczne. Należałoby raczej zadać pytanie dlaczego to Ośrodek Pomocy Społecznej nie zawiadomił policji, a zrobił to dopiero Sąd Rejonowy w Gliwicach po rozprawie w dniu 27 września 2017 roku, w której zeznawała A. O., zaś pokrzywdzoną była oskarżona (k.1, k.3-4). Z akt sprawy wynika zatem, że zeznania A. O. są zbieżne z zeznaniami L. N., zaś wsparciem dla relacji obu kobiet są zeznania J. M., E. P. i M. Z.. Nie dyskwalifikuje relacji A. O. okoliczność, że miała zrobić zdjęcia obrażeń T. M., a następnie je utraciła. Jest jasne, że lekarz, który w dniu 4 stycznia 2016 roku oglądał chłopca napisał w kartotece tylko te obrażenia, które widział (k.39). Nie można też zapominać o stwierdzonych u pokrzywdzonego obrażeniach a także policyjnych raportach. W dniu 1 stycznia 2016 roku w mieszkaniu oskarżonej były dwie interwencje policji. Dla sprawy istotniejsza jest ta pierwsza

około godz. 14:00. Zgłaszająca osoba podała, że od godziny słyszy krzyki 2-letniego dziecka i przeklinania osób dorosłych, kierowane prawdopodobnie do dziecka. Obawia się, że dziecko może być maltretowane. Nawet jeśli przypuszczenia o maltretowaniu się nie potwierdziły, to z pewnością dobywające się z mieszkania krzyki dziecka musiały zaniepokoić osobę zgłaszającą skoro zdecydowała się zawiadomić policję. Zauważenia też wymaga, że tłumaczenia oskarżonej dotyczące tej interwencji nie są przekonujące. Po pierwsze, tłumaczy się ona histerią córki z powodu śmierci ojca, gdy tymczasem zgłaszający słyszał krzyk 2-letniego dziecka, czyli z pewnością T. M.. Po drugie, na co zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, wedle oskarżonej córka histeryzowała przed pójściem spać, a zgłoszenie na policję nastąpiło po 14:00.

W niniejszej sprawie zeznań A. O. nie można potraktować jako pomówienia. Zresztą, jeśli uwzględnić w jaki sposób doszło do zawiadomienia organów ścigania, nie było w tym żadnej inicjatywy A. O.. Uznając zeznania A. O. za wiarygodne na ich podstawie można poczynić ustalenie, że oskarżona przy popełnieniu przestępstwa współdziałała z A. C., który co ważne, nie przyznając się do winy, nie zaskarżył wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach, którym orzeczono wobec niego karę bezwzględnego pozbawienia wolności za pobicie T. M.. A. O. dowiedziała się od N. M., że mama razem z A. bili T.. Jedno z nich trzymało dziecko w górze a drugie biło.

Z zeznań E. P. wynika, że oddając dzieci po świętach oskarżona twierdziła, że są one niegrzeczne.

Następnie przez pół roku nie utrzymywała z nimi kontaktu. Zawieszono ich urlopowanie do matki. W lipcu 2016 roku oskarżona została skazana za posiadanie i udzielanie narkotyków. Dopiero we wrześniu 2017 roku złożyła wniosek o uregulowanie kontaktów z dziećmi. Natomiast opinie, na które powołuje się apelujący, są z lat 2017-2019. Jeszcze w marcu 2017 roku wnioskowano o pozbawienie K. M. (wówczas J.) władzy rodzicielskiej nad małoletnimi N. i T. (k.164v.). Później oskarżona zaczęła starać się o odzyskanie dzieci. Nie oznacza to jednak, że powołane opinie mogą świadczyć o tym, że nie popełniła przypisanego jej przestępstwa. Niewątpliwie jej zachowanie wobec dzieci zmieniało się. Od skrajnej nieodpowiedzialności do uznania przez specjalistów, że może pełnić funkcje rodzicielskie. Przedział czasowy objęty zarzutem aktu oskarżenia dotyczy tego pierwszego okresu.

Mając powyższe na uwadze uznać należało poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne za prawidłowe.

Wniosek

zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia przypisanego jej czynu, zasądzenie na jej rzecz poniesionych przez nią kosztów obrony z wyboru, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niepodzielenie zarzutu spowodowało uznanie wniosku za niezasadny		
3.2.	<p>obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść wyroku, a to :</p> <p>a) art.414 § 1 kpk w zw. z art.17 § pkt 1 kpk i art.5 § 2 kpk poprzez niezasadne niezastosowanie zasady domniemania niewinności oraz niesłuszne i chybione uzupełnienie przez Sąd Rejonowy istotnych braków i sprzeczności w zebranych materiale dowodowym poprzez zastąpienie ich licznymi domniemaniami z naruszeniem zasad procesu karnego, w tym wbrew zasadzie prawdy materialnej, obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów,</p> <p>b) art.4 kpk i art.7 kpk zw. z art.410 kpk i art.424 § 1 pkt 1 kpk przez dokonanie przez Sąd Rejonowy nieobiektywnej i dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, uznanie za wiarygodne dowodów przemawiających wyłącznie na niekorzyść oskarżonej przy jednoczesnym konsekwentnym pomijaniu źródeł dowodowych wykazujących jej niewinność, a także rażące pominięcie faktu, że wobec świadka A. O. toczy się odrębne postępowanie karne w sprawie o przestępstwo z art.207 § 1a kk popełnione na szkodę m.in. T. i N. rodzeństwa M. w okresie przypadającym na chwilę urlopowania małoletnich u oskarżonej, co doprowadziło nadto</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	do niewykrycia prawdy materialnej i nieustalenia rzeczywistego stanu faktycznego sprawy w sposób prawidłowy	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Rejonowy cały materiał dowodowy, ujawniony w toku rozprawy głównej, ocenił w sposób zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Pozwoliło mu to na przyjęcie, że wina i sprawstwo oskarżonej zostało wykazane. Sąd I instancji nie oparł się przy tym na "licznych domniemaniach", ale na logicznych wnioskach wyprowadzonych z dowodów przeprowadzonych na rozprawie. Jednocześnie w sprawie nie pojawiły się wątpliwości, których nie dałoby się usunąć w drodze pogłębionej i wnikliwej analizy dowodów. Wersja zdarzenia przedstawiona przez oskarżoną nie zasługiwała na akceptację. Naruszenie reguły in dubio pro reo możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 kpk ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 kpk. Stan taki w niniejszej sprawie nie wystąpił. Sąd I instancji przekonująco też wykazał dlaczego nie dał wiary dowodom przemawiającym na korzyść oskarżonej. Oceniając dowody nie pominął żadnego istotnego dla ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy. A ocena ta jawi się		

jako swobodna a nie dowolna. Udowodnienie winy nastąpiło w sposób całkowity, pewny i wolny od jakichkolwiek wątpliwości.	
Wniosek	
zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia przypisanego jej czynu, zasądzenie na jej rzecz poniesionych przez nią kosztów obrony z wyboru, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
niepodzielenie zarzutu spowodowało uznanie wniosku za niezasadny	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy

uznanie oskarżonej za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa, rozstrzygnięcie o karze i obciążenie oskarżonej kosztami sądowymi	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z przyczyn podanych w L.p. 3.1. i 3.2. Sąd odwoławczy utrzymał w mocy przypisanie oskarżonej przestępstwa z art.158 § 1 kk. Uznał, że przyjęta kwalifikacja odpowiada ustaleniom faktycznym. Rozstrzygnięcie o karze nie cechuje się rażącą surowością. K. M. wymierzono niską karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na najkrótszy z możliwych okresów 1 roku. Oskarżona była karana następczo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Czyn jej cechuje się dużą społeczną szkodliwością. Pokrzywdzony miał wówczas 3 lata. Jest synem oskarżonej. Znajdował się pod jej chwilową pieczę. Odniósł konkretne obrażenia. Nałożone na nią obowiązki są celowe i niezbędne do kontroli nad jej zachowaniem. Konsekwencją skazania oskarżonej jest obciążenie ją kosztami sądowymi. Sąd Rejonowy zasadnie nie stwierdził podstaw do zwolnienia oskarżonej od ich uiszczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
punkt 2	Zgodnie z art.636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy. Apelacja została wniesiona w imieniu oskarżonej przez jej obrońcę z wyboru i dlatego koszty sądowe postępowania odwoławczego ponosi K. M.. Nie stwierdzono przesłanek do zwolnienia od ich uiszczenia oskarżonej.

7. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej K. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uznanie oskarżonej za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa z art.158 § 1 kk oraz rozstrzygnięcie o karze		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana